

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3848/2020
04.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ружа Дулић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Хорват Агнеш, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2651/16 од 26.01.2017. године, у седници одржаној 04.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2651/16 од 26.01.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2651/16 од 26.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 1860/2013 од 30.12.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужиља по основу заједничке тековине власник $\frac{1}{2}$ девизних средстава депонованих код „... Bank“ према уговору о ороченом девизном рачуну ближе означеном у изреци. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужиља по основу заједничке тековине власник $\frac{1}{2}$ од 7.646 евра и од 573 евра, депоноване старе девизне штедне код Централног регистра. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је тужиља по основу заједничке тековине сувласник са $\frac{1}{2}$ идеалних делова на аутомобилу ближе означеном у изреци. Ставом петим изреке, одлучено је да се наведена новчана средства и путнички аутомобил који по основу заједничке тековине припадају тужиљи изузимају из оставинске масе иза пок. ВВ и да не представљају предмет оставине. Ставом шестим изреке, утврђено је да је тужиља власник на покретним стварима ближе означеним у том ставу изреке, па је обавезана тужена да наведене покретне ствари преда тужиљи у исправном стању. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 134.100,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2651/16 од 26.01.2017. године, потврђена је првостепена пресуда у ставовима другом, трећем, четвртном и петом

изреке, док је у ставовима шестом и седмом изреке, побијана пресуда укинута и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе разматрања правног питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана као и ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде које се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. Наиме, посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Тужена уз ревизију није пружила доказ о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом захтеву као што је конкретан, па по оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за примену института посебне ревизије, због чега је овај суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради утврђења права својине поднета је 16.12.2013. године, а у тужби је означена вредност предмета спора износом од 200.000,00 динара.

Како у овом имовинскоправном спору вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан њеног подношења, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић